

Беше необикновено топла пролѣтна вечерь, пълна съ нѣга и копнежъ. Мария разтвори стъклената врата, излѣзе на терасата. Вдѣхна дълбоко соления морски въздухъ. Далече насреща блещукаха свѣтлинки отъ Златния градъ, широко разпилѣнъ по малоазийския брѣгъ.

Долу, откъмъ тъмнитѣ кипариси се издигна тиха пѣсенъ. Сребърни звуци отъ цитра звѣннаха въ синята тишина. Младъ гласъ запѣ химна за императрицата на Константиновградъ. За мощната байула, съ нѣжна рѣчка и криво сърдце. За господарката на соколитѣ, конетѣ и загаритѣ, блѣна на всички трубадури...

Мария сви вежди. Отдрѣпна се отъ перилото, на което се бѣ облегла, остана въ сѣнката на една колона. Самота и скръбъ, неутолима жажда по родната земя, по родния Хемъ, копнежъ по Радула — я прекосиха като огнена треска.

Топлиятъ гласъ на провансалския трубадуръ раздипляше сънни приказки, неизречими копнежи, затихваше въ потулена скръбъ...

Кулитѣ на Влахерна бѣха препълнени съ златотъкани платове, пурпуръ, херминъ и жълтици. Доходитѣ на ширната империя се вливаха всѣки день въ хазнитѣ като златенъ потокъ. Всичко, до което тя се докоснѣше, бѣ само коприна, ясписъ и порфиръ, скъпоцененъ камъкъ, сребро, яksamитѣ и слонова костъ...

А какъ пустъ и дотегливъ бѣ разкоша наоколо, когато човѣкъ се разхожда самъ и печаленъ изъ безбройнитѣ, огромни зали — праздни, блеснали въ студеното сияние на скъпата си мозаика — когато младата кръвъ колнѣе по неизживѣни сѣнища.

Пѣсенята затихна. Долу, тамъ където се свършваха градинитѣ на двореца, морето се разбиваше въ брѣга на безброй ситни, бѣлопѣнни вълни. Звездното небе тръпнѣше, далечно, въ спокоенъ, равнодушенъ блѣсъкъ. Презъ протока лѣхаше вѣтъръ отъ южната земя, наситенъ съ топлина и чудни, непознати ухания.

Откъмъ спалнята се мѣрна тънка, тъмна сѣнка. Одетъ викаше съ тревожно радостенъ гласъ: